

i efektywniejszego wykorzystania potencjału rzemiosła, zgodnie z potrzebami społeczno-gospodarczymi terenu. Dotyczy to w szczególności:

- 1) usług bytowych, w tym zwłaszcza usług konserwacyjno-naprawczych i remontowych, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb ludności małych miast i wsi,
- 2) przetwórstwa rolno-spożywczego, budowy małych piekarni i ciastkarni, masarni, młynów gospodarczych, wytwórni wód gazowanych itp.,
- 3) produkcji materiałów w oparciu o surowce lokalne i odpadowe, zwłaszcza na potrzeby budownictwa mieszkaniowego,
- 4) regeneracji części zamiennych i podzespołów, produkcji części zamiennych, szczególnie do maszyn i narzędzi rolniczych, oraz części zamiennych na zaopatrzenie usług bytowych,
- 5) produkcji i usług na eksport, zwłaszcza usług specjalistycznych, wyrobów charakterystycznych dla rzemieślniczego sposobu wytwarzania, wyrobów rzemiosła artystycznego, jak również produkcji antyimportowej,
- 6) usług i produkcji maszyn, urządzeń oraz innych artykułów na rzecz ochrony środowiska,
- 7) wdrażania osiągnięć naukowo-technicznych i produkcji polegającej na zastosowaniu osiągnięć naukowo-technicznych, w szczególności specjalistycznego oprzyrządowania i aparatury kontrolno-pomiarowej.

2. Terenowe organy administracji państwowej, po zasięgnięciu opinii właściwych organizacji rzemiosła, do końca I półrocza 1987 r. dokonają przeglądu oraz oceny potrzeb społecznych i gospodarczych, których charakter i usytuowanie wskazuje na celowość szerszego wykorzystania potencjału gospodarczego rzemiosła do ich zaspokajania, i określą kierunki dalszych prac mających na celu rozwój rzemiosła.

§ 2. 1. Terenowe organy administracji państwowej, wydając uprawnienia do prowadzenia działalności rzemieślniczej, powinny preferować kierunki działalności gospodarczej określone w § 1, a zwłaszcza potrzeby wynikające z nie zaspokojonego popytu na usługi i wyroby rzemieślnicze.

2. Polityka wydawania uprawnień o których mowa w ust. 1, powinna być wspierana przez:

- 1) przydziały lokali i działek pod budowę zakładów rzemieślniczych,

- 2) zaopatrywanie usług bytowych, szczególnie ważnych dla danego terenu, z puli lowarów i materiałów rynkowych będących w dyspozycji wojewodów (prezydentów miast: stołecznego Warszawy, Krakowa i Łodzi),

3. Polityka wydawania uprawnień, o których mowa w ust. 1, powinna w szczególności uwzględniać:

- 1) dążenie do rejestrowania działalności gospodarczej prowadzonej bez wymaganych uprawnień,
- 2) możliwości zatrudnienia emerytów i rencistów,
- 3) występowanie lokalnych nadwyżek wolnych rąk do pracy.

§ 3. Terenowe organy administracji państwowej, w celu zapewnienia realizacji zadań zawartych w programach, o których mowa w § 1, w porozumieniu z właściwymi jednostkami organizacyjnymi będą występować do rad narodowych z wnioskami w sprawie zakresu i poziomu ulg w podatku od nieruchomości dla zakładów rzemieślniczych świadczących usługi bytowe i wdrażających osiągnięcia naukowo-techniczne, zakładów rzemiosła artystycznych lub wymagających lokali o znacznej powierzchni oraz z wnioskami o niezbędne ulgi i zwolnienia w innych podatkach i opłatach lokalnych, a także w świadczeniach na fundusz miejski i gminny.

§ 4. Minister Finansów w ramach obowiązujących zasad opodatkowania zapewni stosowanie ulg i zwolnień wspierających rozwój działalności, o której mowa w § 1, dostosowując okresowo system tych ulg i zwolnień do zmieniających się warunków wykonywania tej działalności.

§ 5. W ramach obowiązującego systemu zaopatrzenia dla drobnej wytwórczości należy ująć potrzeby zaopatrzenia rzemiosła w zakresie materiałów, paliw, energii i maszyn, z uwzględnieniem remontów, budowy, modernizacji i konserwacji obiektów służących działalności wytwórczej i usługowej rzemiosła.

§ 6. Zaleca się Prezesom Narodowego Banku Polskiego i Zarządu Banku Gospodarki Żywnościowej, aby w polityce kredytowej w ramach własnych środków w szerszym zakresie uwzględniali rozwój działalności rzemieślniczej, o której mowa w § 1, zarówno w dostępie do kredytu, jak i w stawkach oprocentowania.

§ 7. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

113

UCHWAŁA Nr 34 RADY MINISTRÓW

z dnia 23 marca 1987 r.

w sprawie zasad ustalania podstawowego kursu złotego.

Na podstawie art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. — Prawo bankowe (Dz. U. Nr 7, poz. 56 i z 1983 r. Nr 71, poz. 318) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. Podstawowy kurs złotego ustala się przyjmując za podstawę relację wartości eksportu w cenach krajowych do jego wartości w cenach transakcyjnych, zapewniającą opłacalność co najmniej 80% eksportu ogółem do odpowiedniego obszaru płatniczego.

§ 2. Traci moc uchwała nr 244 Rady Ministrów z dnia 30 listopada 1981 r. w sprawie ustalania kursów walut obcych w złotych.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Szalajda